

PO TYLIUOJU MĖNULIU

Bestselerio | tamsiausią kampa | autorė

ELIZABETH HAYNES

Pirma diena — 2012 lapkričio 1, ketvirtadienis

09.41

Dispečerinės žurnalo įrašas 1101–0132

** PAREIŠKĖJA TVIRTINA RADUSI SAVO DRAUGĘ KRUVINĄ
IR BE GYVYBĖS ŽENKLŲ

** SKUBIOSIOS PAGALBOS AUTOMOBILIS IŠSIŪSTAS. Žr. 01-914

** PAREIŠKĖJA YRA FELISITĖ MEITLAND, „ATSISKYRĖLIO“
ŪKIS, KAPINIŲ SKERSGATVIS, MORDENAS — VEIKLA:
ŪKIO SAVININKĖ

** NUKENTĖJUSIOSIOS TAPATYBĖ NUSTATYTA:
POLĖ LUKARS, PAREIŠKĖJOS ŠEIMOS DRAUGĖ

** PAREIŠKĖJA ISTERIŠKOS BŪKLĖS. ŠIUO METU STENGIA-
MASI IŠ JOS IŠGAUTI ADRESĄ

** ADRESAS: „AURE“ SODYBA, KAPINIŲ SKERSGATVIS,
MORDENO KAIMAS

** SODYBA STOVI KAIMO PAKRAŠTYJE, PRIE KELIO Į
BRAJERSTOUNĄ, KAIRĖJE PRAVAŽIAVUS „CITRINMEDŽIO“
ALUDE

** PATAISYMAS: POLĖ LUKARS, GIMUSI 1984 12 28, 27 METŲ

** LAISVI PATRULIŲ AUTOMOBILIAI AL23 IR AL11 IŠSIŪSTI

** BUDINČIAM INSPEKTORIUI PRANEŠTA; DALYVAUS

10.52

Po daugybės metų Flora prisimins šią dieną kaip *Prieš* ir *Po*.

Prieš ji darbavosi prie drobės, kuri beveik tris mėnesius nedavė jai ramybės. Juk tiek kartų ją perdarė, ilgiausiai žiūrėdavo, mylėjo ir nekenė, dažnai vienu metu. Tą ketvirtadienį viskas sekėsi, pagaliau

išgavo reikiamą mėlynumą ir, kol pro stoglangį, įtaisytą virš galvos, lygiais ruožais krito įkypi saulės spinduliai, atsargiai braukė teptuku per linijas, tarsi liestų ne drobę, o žmogaus odą.

Suskambo telefonas, bet Flora nekreipė į jį dėmesio. Įsijungus atsakikliui, telefonas išsijungė. Tuomet ant palangės jai už nugaros ėmė zvimbti mobilusis. Ekrane užsižiebė jos tėvo telefono numeris. Flora neatsiliepė, kaip kad dažniausiai ir darydavo. Juk pagaliau tėvas nebuvo tas asmuo, su kuriuo tikrai norėtų kalbėtis.

Po kelių sekundžių vėl suskambo telefonas. Tėvas neketino pasiduoti.

— Tėti? Kas yra? Aš dirbu...

Tai buvo lemiama akimirka. Paskui prasidėjo *Po*, ir niekas nebebuvo taip kaip *Prieš*.

11.08

Ketvirtadienis vos išaušo, o jau paaiškėjo, kad jis atneš Lu Smit nemažai iššūkių. Iškart po dešimtos jai paskambino viršininkas, vyriausiasis policijos vadas detektyvas Bjukenenas. Buvo pranešta apie įtartinę mirtį jų teritorijoje ir pareikalauta Sunkių nusikaltimų skyriaus įsikišimo. O praėjo tik mėnuo nuo jos paaukštinimo ir detektyvės vyresniosios inspektorės pareigų pradžios.

„Galbūt nieko, — pasakė tuomet Bjukenenas. — Galėsi grįžti, jeigu pasirodys, kad ją nužudė vaikinai, gerai? Tik pranešk man.“

Dedant ragelį, Lu širdis pašėlusiai daužėsi. *Prašau, Dieve, tik neleisk man visko sukristi.*

Lu ištiesė ranką į žinyną, gulintį ant lentynos didžiajame kabinete; bus kur kas greičiau, nei ieškoti adreso žemėlapių programėlėje. Ji neprisiminė, kad būtų kada nors lankiusis Mordene, todėl vieta, matyt, prašmatni. Pirmieji ten atsidūrė paramedikai, konstatavo užtikrintai ir negrįžtamai užgesusią gyvybę, palaukė patrulių ir išsinešdino į kitą iškviетimą.

Patruliai atliko tai, ką ir privalėjo atlikti — paieškojo nusikaltėlio (nesėkmingai), pakalbėjo su liudininkais (vienu, tiksliau viena — moterimi, kuri ir pranešė apie įvykį) ir aptvėrė nusikaltimo vietą (uždarė duris ir liko lauke). Netrukus ten atsirado vietinis detektyvas inspektorius ir nepraėjus nė dešimčiai minučių paskambino Sunkių nusikaltimų skyriaus vadui. O tai reiškė, kad įvykdyta akivaizdi žmogžudystė, o ne buitinio smurto veika.

— Bjauru, — džiugiai pareiškė detektyvas inspektorius, kai Lu pagaliau nusigavo į „Aure“ sodybą. — Jūsų pirmoji, ar ne, ponია? Sėkmės.

— Nuoširdžiai ačiū.

Lu vyruką pažinojo. Per jos bandomąjį laikotarpį jis buvo vienas instruktorių, todėl tas „ponia“ nuskambėjo šiek tiek nejaukiai.

— Kiek pasistūmėjote? — paklausė Lu.

— Šiuo metu lankomi kaimynai, — atsakė jis. — Kol kas nieko. Moteris, radusi nužudytąją, dabar sėdi virtuvėje didžiajame name kartu su konsteble Gregson, atsakinga už ryšius su šeimomis. Ponია Felisitė Meitland. Ji yra ūkio savininkė kartu su savo vyru Naidželu... Naidželu Meitlandu?

Pastarieji du žodžiai buvo ištarti klausimu, darant užuominą, kad Lu turėtų atpažinti pavardę. Ji atpažino.

Meitlandas turėjo sąsajų su asmenimis, įtariamais dalyvavus organizuotuose nusikaltimuose Brajerstoune ir Londone. Vyras kelis kartus dėl įvairių priežasčių buvo atvesdintas apklausai; kaskart lydimas labai brangaus advokato, jis atsakinėjo „be komentarų“ arba apsiribodavo vieno žodžio atsakymais. Kiekvieną kartą elgėsi labai mandagiai, noriai bendradarbiavo su policija ir buvo visiškai nenaudingas. Visus kartus jį paleisdavo nepateikus jokių kaltinimų. Netiesioginių įkalčių, įskaitant mobiliojo telefono numerį, atsiradusį trijų vyrų, vėliau apkaltintų ginkluotu apiplėšimu ir sąmokslu rengimu, skambučių ataskaitose, nepakako Meitlando areštui pateisinti. Tačiau sąsajos niekur nedingo, ir įvairių skyrių pareigūnai

stebėjo jį ir laukė, kol vyras padarys bent menkiausią klaidą. O tuo tarpu Naidželas dirbo savo kasdienį teisėtą darbą — vadovavo ūkiui, išlaikė labai brangią narystę golfo klube, savo žirgus, merse-
desą, lendroverį, dar poršė kabrioletą ir visą laiką likdavo per vieną žingsnį priekyje.

— Ponia Meitland vadovauja arklidėms, visu kitu rūpinasi jos vyras, — paaiškino vietinis detektyvas inspektorius. — Auka dirbo jiems žirgų prižiūrėtoja, nemokamai gyveno Meitlandų ūkyje. Kaip suprantu, ji buvo jų šeimos draugė.

— Ar kas nors aiškėja apie kaltininką?

— Kol kas nieko. Panašu, kad auka gyveno viena.

— Kas nutiko?

— Gulėjo laiptų apačioje. Stipriai sužalota galva.

— Gal pati nukrito?

— Tikrai ne.

— Ginklas?

— Nieko akivaizdaus. Tikiuosi, nusikaltimo vietos tyrėjų komanda jau pakeliui, — jis dūrė pirštu į sargybą einantį pareigūną. — Čia konsteblis Deivas Fosteris. Vargšiukas, ištraukė trumpąjį šiaudelį.

Konsteblis Fosteris išsišiepė.

Neilgai trukus detektyvas inspektorius Karteris išnyko. Grįžo į nuovadą.

„Aure“ namas — kvadratinės formos mūras — stūksojo to-
lėliau nuo pagrindinio kelio atskirtas peraugusia gyvatvore ir pla-
čiu skaldos ruožu, kuriame stovėjo tamsiai mėlyna „Nissan Micra“. Geltona policijos juosta tįso nuo gyvatvorės iki beržo, už kurio ply-
tėjo šiurkšti bitumo įvažė, vedanti prie tvartų ir kitokių trobesių. O už jų, matyti, stovėjo pagrindinis „Atsiskyrėlio“ ūkio gyvenamasis namas.

— Gera, — pasakė Lu daugiau sau nei policijos konstebliui Fosteriui, — pradėkime.

Suskambo jos telefonas. Kavalerija jau pakeliui.

Elektroninis laiškas

Kam: detektyvei vyresniajai inspektorei
10023 Luisai Smit

Nuo ko: vyriausiojo policijos vado
9143 Gordonas Bjukeneno

Data: ketvirtadienis, 2012 m. lapkričio 1 d.

Tema: operacija „Dilgėlė“ – Polė Lukars

Luisa,

tikiuosi, kad nusikaltimo vietos tyrėjų komanda jau surinkta. Viršininkai Polės Lukars nužudymo tyrimo operacija pavadino „Dilgėlė“. Pranešk man, jei reikės daugiau pagalbos.

Gordonas

Elektroninis laiškas

Kam: centrinei analitikų komandai

Nuo ko: detektyvės vyresniosios inspektorės
10023 Luisos Smit

Data: ketvirtadienis, 2012 m. lapkričio 1 d.

Tema: operacija „Dilgėlė“ –
analitiniai reikalavimai

Gal kas nors galėtų kuo skubiau su manimi susisiekti dėl analitiko paskyrimo į „Dilgėlės“ nusikaltimo vietos tyrėjų grupę? Jau sudariau komandą, trūksta tik analitiko, o telefonu prisiskambinti nepavyko.

Detektyvė vyresnioji inspektorė Luisa Smit,
Sunkių nusikaltimų skyrius

11.29

Džulija Dobson, penkiasdešimt aštuonerių metų Mordeno kaimelio moterų golfo čempionė, šiek tiek patraukė sunkią aksominę užuolaidą į šoną ir žvilgtelėjo pro plyšį. Iš ten, kur ji stovėjo lango nišoje Lentonberio dvare — nors iš tikro jis nė nebuvo dvaras, lygiai kaip Pajūrio sodyba, esanti per kelis jardus tolėliau nuo kaimo, ištis buvo visai ne prie jūros, — puikiai matėsi Kapinių skersgatvis, vedantis link įėjimo į „Atsiskyrėlio“ ūkį su Heiseldeno „Klėtimi“ dešinėje.

— Ką gi, jau trys, — stebėjosi ji. — Gerasis Viešpatie, kas, po galais, čia dedasi?

Ralfas, jos vyras, kažką sumurmėjo iš už *Financial Times* laikraščio, kurį spaudos platintojai pristatė tik prieš valandą. Pasiuntinukas laikraščių jau nebenešiojo. Vaiką partrenkė traktorius, ir jo motina užsispyrė, kad sūnus verčiau susirastų šeštadieninį darbą daržovių ir vaisių parduotuvėje.

— Ralfai, tu nesiklausai, — papriekaištavo Džulija irzliai.

— Tu pasakei „trys“, — o po akimirkos nuleidęs laikraštį, pažvelgė pro jo kraštą. — Kas trys?

— Policijos automobiliai, Ralfai. Skersgatvyje stovi trys policijos mašinos. Pirmosios sirena įjungta. Turėjai girdėti! Įdomu, kas ten vyksta?

Atidėjęs laikraštį į šalį, Ralfas priėjo prie žmonos su kavos puodeliu rankoje, kaip tik laiku, kad spėtų pamatyti didžiuliu greičiu skersgatviu lekiantį greitosios pagalbos automobilį. Jis įsuko į Heiseldeno „Klėties“ įvažą, gerai matomą prieš pat keliui staigiai sukantis kairėn. Iš kitos pusės atvažiavo policijos mašina ir nulydėjo greitosios pagalbos automobilį įvažą.

— Matyt, Barbara ir vėl pačiuožė.

— Pačiuožė? — prunkstelėjo vyras. — Kas čia per naujas žodis? Džulija sudėjo lūpas į ploną brūkšnį.

— Ką gi, yra tik vienas būdas sužinoti.

Daugiau nieko nesakydama, ji paėmė telefoną ir surinko „Atsiskyrėlio“ ūkio numerį.

12.45

Tarinė spoksojo į ekraną, stengdamasi pagauti vyksmą, šurmuliuojantį jos viršininke kabinete už nugaros ir iš kairės.

— Jie kalbasi, — pasakė Elena.

Ji sėdėjo prie stalo priešais ir viską matė geriau.

— Ar jau susėdo? — paklausė Tarinė.

— Ne. Regas sėdi prie stalo, bet du policininkai liko stovėti. Oi, palauk, na štai...

Tarinė išgirdo, kaip atsidarė kabineto durys, ir nesusilaikė neatsisukusi. Regas ėjo jos pusėn. Tiedu policijos pareigūnai vis dar buvo čia. Viena iš jų buvo moteris, vadinasi, kad ir ko jie čia atėjo, tik jau ne pranešti gerų naujienų.

— Tarine, gal galėtum užėti į mano kabinetą? — pakvietė ją Regas, žvilgtelėjęs į moterį, kaip jam pačiam atrodė, užjaučiamai, bet iš tikro kažin kaip nederamai gličiai.

Prašau, kad tik ne dėl Kriso, pagalvojo ji. Kone meldėsi. Regas nukurnėjo virtuvės pusėn. Galbūt jam paliepė išvirti kavos — *viskam būna pirmas kartas*, pagalvojo Tarinė.

Ižengusi į kabinetą, ji tvirtai uždarė paskui save duris.

— Ponia Luis? Esu policijos konsteblis Ijenas Ričardsonas iš Brajerstouno policijos nuovados, o čia konsteblių Ivona Sanders. Gal norėtumėte prisėsti?

Jiedu irgi atsisėdo, o Tarinei norėjosi pratarti: „Pasakykite dar bar pat. Pasakykite tiesiai.“ Bet to, ko baiminosi, neišgirdo.

— Čia atvykome dėl jūsų tėvų, ponja Luis. Bijau, kad naujienos prastos.

— Mano tėvų?

Tai buvo žodis, kurio nuo pat vienuolikos metų nebuvo girdėjusi vartojant bet kokio lygio tikslumu.

— Ponas ir ponია Flečeriai-Norman...

— Barbara Flečer-Norman nėra man motina.

Tai akivaizdžiai jaunajam policijos pareigūnui buvo naujiena, ir šis, regis, akimirką pametė mintį.

— Atleiskite, — pasiskubino atsiprašyti Tarinė, — prašau, tęskite.

— Aš... e... jūsų tėvas ponas Brajenas Flečeris-Normanas yra ligoninėje, bijau, sunkios būklės. Jūsų pamotė ponია Barbara Flečer-Norman šiandien šiek tiek anksteliau buvo rasta negyva. Man labai gaila.

Tarinė žiūrėjo sau į rankas.

— A. Supratau. Ačiū.

Dabar atėjo eilė tarti žodį moteriai pareigūnei:

— Gal galėtume su kuo nors susisiekti, kad pabūtų su jumis? Suprantu, kaip jums dabar sunku.

— Ne. Ačiū.

Jiedu lyg ir laukė, kad Tarinė dar ką nors pasakytų, todėl ši pasižiūrėjo į juos ir paklausė:

— Ar dabar galiu grįžti prie darbo?

Pareigūnai susižvalgė.

Tarinei jų pagailo.

— Aš nesutariu su tėvu, — kantriai paaiškino ji. — Nemačiau jo... ilgokai. Dėkoju už jūsų jautrumą, bet, patikėkite, viskas gerai.

Tarinė atsistojo, ir abu pareigūnai pakilo ant kojų lyg vienas. Prie durų ji stabtelėjo ir atsigręžė:

— Ar norite, kad aš ko nors imčiausi?

Policininkė papurtė galvą:

— Ne šiuo metu, ponია Luis. Bet jeigu visgi nuspręstumėte ap-lankyti tėvą, jis guli Intensyviosios priežiūros skyriuje Brajerstouno centrinėje ligoninėje.

— Ačiū.

Vos spėjus Tarinei prisėsti ant kėdės, Regas priešais ją ant stalo trinkelėjo puodelį kavos. Aš negeriu kavos, pagalvojo ji, bet Regas niekuomet nebuvo pasisiūlęs jai paruošti jokio gėrimo, tad iš kur jis galėjo žinoti? Tarinė susimąstė, stengdamasi prisiminti, kada pastarąjį kartą lankėsi „Klėtyje“. Galbūt balandį? Susiginčijo dėl dviračio ir, užuot pasistengusi atitaisyti santykius, išėjo. Tai buvo ilgiausias laikas, kuomet jie nesišnekėjo.

— Na? — iš smalsumo žibančiomis akimis paklausė Elena. — Dėl ko buvo atėjusi policija?

— Ai... Mano tėvas ligoninėje, tik tiek.

— Tik tiek? Dievuliau, gal tau negra? Argi neturėtum pasiimti laisvadienio?

— Ne, — nors ir nenorėdama, gurkštelėjo kavos, kadangi gėrimas jau stovėjo prieš akis, o gerklė buvo perdziūvusi. — Nemačiau jo šimtą metų. Mudu nesutariame. Todėl, tikrai, jaučiuosi normaliai. Ir tikiuosi, kad jis pasitaisys.

Į tai Elena neturėjo ką atsakyti, todėl nusprendė patylėti, nors kartkartėmis vis žvilgčiojo virš kompiuterio ekrano keistu žvilgsniu į Tarinę.

Bet pastarajai, nepaisant jos troškimo grįžti prie darbų, buvo sunku susikaupti. Tik po pusvalandžio prisiminė, kas buvo pasakytą apie Barbarą. Ar policija tikrai sakė, kad ji negyva?

13.02

Luisa sėdėjo ant stalo krašto, prie ausies spausdama mobiliųjį telefoną. Aplink tvyrojo chaosas; šalia telekomunikacijų inžinierius įjungė laidinį aparatą, kuris išsyk suskambėjo. Kažkuris konsteblis pakėlė ragelį.

— Nusikaltimų tyrimo kambarys. Ji kalba kitu telefonu, deja. Kuo galėčiau padėti? Kas? Gerai, koks jūsų telefono numeris? Pa-

laukite, tuoj susirasiu popieriaus. Klausau, diktukite. Paprašysiu jos perskambinti.

Nuostabu, kaip sparčiai buvo įkurtas štabas.

Pirmoji buvo paruošta dokumentų skaitytojo ir priėmėjo darbo vieta. Čia jau sėdėjo Beris Holovėjus ir stebėjo kiekvieną, įžengiantį į patalpą. Pirminiai liudininkų pareiškimai, informaciniai pranešimai, viešųjų skambučių įrašai — niekas nepraslysdavo pro Berį. Jis viską pertikrindavo, priskirdavo ilgiausią registracijos numerį, nuspręsdavo, kaip tai skubu ir kam turėtų būti perduota.

Klausimas, kam turėtų visas būti perduota, vis dar kybojo ore. Buvo sustumti stalai; per pastarąsias minutes besirenkantys žmonės išsyk gaudavo užduotis.

Ant baltos lentos sau už nugaros Luisa užrašė pastabą juodomis pėdos ilgumo raidėmis:

OPERACIJA „DILGĖLĖ“ PASITARIMAS 16.00 val.

Ji žvilgtelėjo į laikrodą svarstydamą, ar labai nederamai pasielgtų, kuri nors konstebli pasiūsdama nubėgti į bufetą atnešti jai dvigubos espresso kavos. Pagaliau kažkas atsiliepė į jos skambutį.

— Vyriausiasis analitikas.

— Aha, tai visgi čia *yra* gyvų žmonių?

— Taip, yra, — vyriškio balsas skambėjo mirtinai šaltai ir su netikėtu akcentu. Amerikietis? Kanadietis? — Kuo galėčiau padėti?

— Esu detektyvė vyresnioji inspektorė Lu Smit. Laukiu tyrimų kambaryje, kada kas nors susimylės atsiųsti analitiką dėl operacijos „Dilgėlė“.

Stojo pauzė.

— Atleiskite. Pakentėkite truputį.

Balsas neskambėjo lyg atsiprašančiojo. Atrodė tarsi žmogus būtų netekęs kantrybės. Pauzė užsitęsė.

— Lesai? — Lu uždengė ranka telefoną, — gal galėtum išgelbėti man gyvybę ir atnešti dvigubos espresso kavos? Ir „KitKat“ batonėlį. Dėkoju.

Tuomet ausyje pasigirdo vyro balas:

— Bijau, kad šiandien neturėsime nieko... visi išvykę į užduotis.

Kas per velniava? Lu giliai įkvėpė.

— Čia mes tiriamo žmogžudystę. Ką reiškia nieko neturėsite? Turėtų būti apie šešiasdešimt sukruštų analitikų, o man tereikia vieno.

— Tiesą sakant, po reorganizacijos liko tik trisdešimt du ir visi turi kitų darbų. Aš vienintelis čia vyresnysis analitikas ir...

— Kuo tu vardu?

— Džeisonas Merseris.

— Džeisonai, *maldauju*, surask trumpą valandėlę pasitarimui ketvirtą ir dar ką nors, kas būtų pasirengęs dirbti vėlyvą pamainą.

Sunkus atodūsis.

— Būtinai.

Tikrai, kanadietis, nusprendė Lu.

13.15

Po.

Flora kalbėjosi su savo tėvu, ji buvo rami, kone abejinga. Flora tikslingai klausinėjo: kada? kaip? Tuomet atidėjo į šalį teptuką, kurį vis dar laikė rankoje, išsipopksojo į drobę ir, išsyk supratusi, kad jos jau niekuomet nepabaigs, išėjo.

Jai važiuojant pro „Aure“ sodybą, įvažą prie namo buvo užgrūsta policijos mašinomis, greitosios pagalbos furgonu. Konstebelis, stovintis prie vėjyje besiplaikstančios juostos, apsivilkęs liemenę su atšvaitais, atidžiai ją nužiūrėjo.

Flora įsuko į keliuką, vedantį į ūkį. Ji nuvairavo automobilį

įvažą, darančia lankstą aplink kiemą ir vedančia atgal prie sodybos. Sustojo prie pagrindinio pastato.

Floros motina Felisitė Meitland niro į patogią užmarštį. Naidželas Meitlandas įpylė jai stiklą brendžio, tikėdamasis apraminti, kol žmonos neištiko tikras panikos priepuolis.

Paskambinusi policijai, Felisitė buvo apžiūrėta greitosios pagalbos medikų bei ten pat, sodyboje, preliminariai apklausta policijos pareigūnų. Paskui kažkoks uniformuotas asmuo parlydėjo ją į pagrindinį namą.

Dabar, po kelių valandų, Felisitė vis dar buvo apimta tarpinės būklės tarp kūkčiojimo su pasitampymu ir nenatūralaus spoksojimo prieš save.

— Buvo taip žiauru, — kalbėjo ji. — Visur ant sienų kraujas, visur! Reikės remontuoti kambarį, o juk tik praeitą vasarą jį atnaujino.

Retsykiais Florai norėjosi gerokai užploti motinai. Ji nuėjo į virtuvę visiems paruošti skrebučių, bent jau kad motinos skrandyje susigertų brendis. Jiems priskirta pareigūnė civiliniais drabužiais stovėjo atsirėmusi į pusryčių barą ir žaidė su mobiliuoju telefonu.

— Norėtumėte pagalbos? — paklausė ji Florai grįžus.

— Ne, ačiū, viskas gerai. Gal arbatos?

Tą akimirką Felisitės balsas vėl išvirto į klyksmą:

— O, Dieve! Kas dabar prižiūrės žirgus?

— Aš susitvarkysiu, — pasakė Naidželas.

— O, Dieve! Reikės įdėti skelbimą į laikraštį, o paskui visi tie pokalbiai su kandidatais! Neištersiu, tikrai neištersiu!

— O kaip Konoras, tėti? — sušuko Flora, perrėkdamą motiną. — Maniau, jis yra žirgų prižiūrėtojas?

Naidželas neatsakė. Paskambinęs dukrai, daugiau Florai nebeištarė nė žodžio.

— Juo negalima pasitikėti, — aimanavo Felisitė. — Polė sakė,

kad jis nevėkšla. Nežinau, kodėl užsispyrei jį čia laikyti, Naidželai, iš jo daugiau bėdos nei naudos, ir...

— Dėl Dievo meilės! — šiurkščiai riktelėjo Flora. — Sužiūrėsiu tuos prakeiktus arklius.

Pokštelėjo skrudintuvas, ir Flora ėmėsi pareigos perpjauti duonos riekes pusiau bei aptepti sviestu. Arbata. Reikia išvirti arbatos. Ką policijos pareigūnė atsakė į jos klausimą dėl arbatos? Taip ar ne? Flora neprisiminė. Šiaip ar taip, įpils puodelį, nes tingėjo vėl klausti, ypač kad moteris savotiškai ją nužiūrino. Apsimeta, kad atvyko jiems pagelbėti, bet, tiesą sakant, juos tik stebi. O šiuo metu policininkė stebėjo būtent ją.

Flora atsimena tikslią dieną, kai įsimylėjo Polę Lukars. Tai įvyko gruodžio penkioliką, beveik prieš metus. Buvo pusė vienuoliktos ryto, ir Polė sėdėjo prie virtuvinio stalo gyvenamajame ūkio name, ilgus, šviesius plaukus susirišusi į uodegą, apsvilkusi megztinį, džinsus, apsiavusi storas kojines. Auliniai batai gulėjo numesti ant kilimėlio.

„Kur mano mama?“ — tuomet paklausė Flora spėliodama, kas ši moteris.

„Ar tu Flora? Oho, kaip išaugai nuo pastarojo karto, kai tave mačiau, — pasakė nepažįstamoji, gražiai nusišypsojusi. — Aš esu Polė. Turbūt neatsimeni manęs. Parsisamdžiau į ūkį.“

Pasirodė, kad Felisitė žinojo, jog Polė ketina atvykti, bet nepasivargino niekam apie tai pranešti. Polė buvo Kasandros Lukars dukra, o pastaroji — sena Felisitės bendramokslė. Polei reikėjo darbo metams ar panašiai, prieš jai leidžiantis į keliones. Ir tuomet Flora prisiminė senus laikus iš šeimos atostogų, kai Kasandrai išvažiavus į užsienį Polė buvo palikta su jais.

Dvidešimt šešerių metų Polė buvo gražiausia Floros kada nors matyta būtybė. Sunku patikėti, kad liesa šviesiaplaukė mergaitė, tū-

nojusi kažkur Floros vaikystės prisiminimų pakraščiuose, išaugo į šią jauną, savimi pasitikinčią, nuolat besišypsančią merginą.

Ar atsirastų visame pasaulyje žmogus, pasiryžęs nuskriausti Polę? Kas galėjo taip padaryti?

15.37

Beveik laikas šaukti pasitarimą. Lu buvo paprašiusi Berio Holovėjaus šį pirmą kartą pradėti pačiam. Ne, griežtai kalbant, paprastai taip nedaroma, bet jo garbei reikia pasakyti, kad Beris nei ginčijosi, nei prašė paaiškinti kodėl. Lu norėjo stebėti visus susirinkusiuosius, pažiūrėti jų reakcijas ir įvertinti, kuo galėsianti pasikliauti, o ko reikės neišleisti iš akių.

Kambaryje buvo beveik viskas parengta — anksčiau čia glaudėsi centrinis Baudų išrašymo biuras, kurį prieš dvi savaites perkėlė į naują Transporto skyrių. Kaip pasirodė, labai pasisekė, nes kambarys, kuriame paprastai įkurdindavo tyrimų kambarį, buvo jau užimtas. Per vieną mėnesį įvykdyti trys ginkluoti apiplėšimai, nušauti banko valdytojas ir kažkas iš civilių, ir šių nusikaltimų tyrimas jau buvo gerai pasistūmėjęs.

Šis kambarys jiems netgi labiau tiko, suvokė Lu; nuovados susirinkimų salė visai šalia, vadinasi, jie galės ja naudotis netampydami visos įrangos pirmyn ir atgal, ir ne taip toli koridoriais reikės eiti į bufetą. Vienintelis trūkumas — langai vėrėsi į aklinę mūrinę sieną, be to, keli jų buvo apkaustyti grotomis, kadangi visas flygelis anksčiau tarnavo kaip areštinė. Dabar artimiausia areštinė atsidūrė per kelias mylias — Brajerstouno nuovadoje, o tai nebuvo gerai, bet niekas nepaklausė žmonių, kuriuos labiausiai palietė šie vadovybės inicijuoti pokyčiai, ką apie tai mano.

Pasigirdo beldimas į Lu akvariumo-kabineto, įrengto čia pat atskyrus patalpos kampą, stiklą. Tai buvo Mendė, Informacijos skyriaus duomenų apdorotoja.

— Čia tau, — pasakė ji, tiesdama storą šūsnį popierių prie jau esamos dokumentų krūvos.

— Ačiū. Kaip ten viskas atrodo?

— Na, — diskretiškai kostelėjo Mendė, — ar laukei detektyvo inspektoriaus Hamiltono?

— O velnias, — Lu pajuto, kaip kraujas išteka iš veido. — Ką jis čia veikia? Aš prašiau Robo Džefersono.

— Matyt, detektyvas inspektorius Džefersonas savo jau atidirbo. Apgailestauju. Maniau, žinai.

Lu susivaldė ir išspaudė šypseną.

— Ačiū, Mende. Ar visos nuotraukos gatavos?

Mergina linktelėjo ir paliko detektyvę inspektorę vieną.

Nukruštas Endis Hamiltonas — tik to jai betrūko. Dar vienas beldimas, ir pakėlusį akis Lu pro stiklą pamatė gremėzdišką Endžio rėmą. Giliai įkvėpusi, mostelėjo užėti.

— Viršininke, — pasisveikino Endis, nutaisęs kuo žaviausią šypseną.

Lu nemirksėdama jį nužiūrėjo. Nuo pastarojo karto priaugo svorio, bet vis dar patrauklus su savo tamsiais plaukais ir tokia pat tamsia, kruopščiai pakirpta ožio barzdele. Akys šelmiškos, pranašaujančios nepaklusnumą.

— Endi. Kaip laikaisi?

— Puikiai, ačiū. Atrodai... gerai.

Jis akimis per sekundės dalelę įstengė nukeliauti nuo jos naujų batų iki veido.

Lu taip prisiverstinai nusišypsojo, kad net burną sutraukė.

— Po dešimties minučių turime pasitarimą. Ar išsirinkai stalą?

— Susirasiu. Smagu bus vėl su tavimi padirbėti, Lu.

Vyrukas atrodė žavingai atsipalaidavęs. Neteisybė.

— Kaip laikosi Kerina? Vaikai?

Endžio veidas įsitempė, bet tik nežymiai.

— Visi jie laikosi gerai.

— Ar Lėja jau išmiega per naktį?

— Dar ne visai. Bet retkarčiais gauname nusnūsti.

— Mūsų laukia sunki byla, Endi. Jeigu pasijusi čia nepri-
tampas, pasakyk man, gerai? Noriu, kad šiam tyrimui atsiduotum
šimtu procentų, kitaip negaliu.

— Juk pažįsti mane, viršininke. Veržlus lyg ugnikalnis, pasiry-
žęs viskam, — pasakė jis, savo žodžius palydėdamas neregėtai aki-
plėšiška šypsena ir mirktelėjimu.

Lu pajuto, kaip kažkas viduriuose apsiverčia. Ji pažvelgė jam
tiesiai į akis.

— Tik darbas ir nieko daugiau, Endi, gerai?

— Be abejo, — metė Endis ir dingo.

Tik kad jam visuomet būdavo sunku susitaikyti su „ne“.

15.40

Flora, stovėdama sandėliuke už galinių durų, ant storų kojinių trau-
kėsi botus.

— Ar galiu eiti su jumis? — paklausė tarpduryje išdygusi po-
licininkė.

— Žinoma, — pasakė Flora nenatūraliai džiugiai. — Bet jums
reikės aulinių. Štai, pasimatuokite šituos.

Moteris nuspypė batelius ir užsitraukė senus Felisitės botus, į
vidų susikimšdama šaunių, pilkų kelnų klešnes.

— Tiks, — pasakė ji.

— Kuo jūs vardu? — paklausė Flora, galiausiai pasiduodama.

— Miranda Gregson, — atsakė pareigūnė.

Vos tik išgirdusi, Flora vardą išsyk prisiminė.

— Žinoma, atleiskite.

— Nieko baisaus. Ir vardą, ir pavardę išsyk sunku atsiminti.

Ji padavė Mirandai savo tėvo striukę, ir jiedvi patraukė link ar-

klidžių. Jau pradėjo temti; aplink trobesius sūkuriavo vėjas, plaikstydamas jų drabužius.

— Kai buvau jaunesnė, irgi jodinėjau, — kalbėjo Miranda. — Savaitgaliais pagelbėdavau arklidėse. Labai patiko.

Flora neatsakė. Jeigu turėtų galimybę, jai labiau patiktų dirbti su šia moterimi nei su Konoru Petriu. Prieš dvidešimt minučių Naidželas jam paskambino ir liepė kuo greičiau tempti savo subinę į arklides. Vyrukas aiškiai buvo kažkur nusidanginęs, nors turėjo būti darbe.

Petris, atsirėmęs į furgoną žirgams, pamojavo link jo einančioms moterims.

— Tai policijos pareigūnė, — skubiai pasakė jam Flora. — Miranda.

— Ar esi čia dėl Polės? — paklausė jis. — Viršininkas sakė. Visur gausybė kraujo, ar ne?

— Užsičiaupk! — režė jam Flora. — Rodyk bent kiek prakeiktos pagarbos. Tu čia atėjai dirbti.

— Aš esu ryšiams su šeimomis pareigūnė, — ramiai paaiškino Miranda. — Atvykau čia padėti, kuo galėsiu.

Ji ištiesė ranką, ir šiek tiek pasimuistęs bei pasivalęs Konoras trumpai ją spustelėjo.

O, Dieve, kaip negerai. Tas mažasis šlykštus šiknius tik ir taisykosi ją pravirkdyti. O juk Flora čia atėjo, kad nereikėtų galvoti apie Polės mirtį, kad užsimirštų besmegenėje fizinėje veikloje. Flora atsiskyrė nuo jų ir nuėjo prie šieno saugyklos. Tegul Konoras kalbasi su policininke, kiek širdis geidžia, ji nesiklausys. Tiesą sakant, jai visai nerūpi.

MG11 LIUDYTOJO PAREIŠKIMAS

1 dalis — Informacija apie liudytoją			
VARDAS, PAVARDĖ:	Felisitė Džeinė MEITLAND		
AMŽIUS (yra / nėra 18, nurodyti):	yra 18		
ADRESAS:	„Atsiskyrėlio“ ūkis, Kapinių skersgatvis, Mordenas, Brajerstounas	VEIKLA:	ūkininkė, namų šeimininkė
2 dalis — Tyrėjas			
DATA:	ketvirtadienis, lapkričio 1		
ATSAKINGAS PAREIGŪNAS:	Detektyvė seržantė 10194 Samanta HOLENDS		
3 dalis — Pareiškimo tekstas			
Vadinuosi Felisitė Meitland, esu „Atsiskyrėlio“ ūkio savininkė ir vadovė kartu su savo vyru Naidželu. Mano pagrindinis darbas yra prižiūrėti arklides. Mes turime penkis žirgus, iš kurių trims mūsų arklidės yra nuomosamos, o kiti du priklauso mums. Polė Lukars buvo šeimos draugė ir dirbo mums nuo praeitų metų gruodžio, prižiūrėjo arklius. Pagal susitarimą mes leidome Polei gyventi „Aure“ sodyboje, priklausančioje mūsų ūkiui. Ji ketino dirbti dar kelis mėnesius, po to rengėsi pakeičiauti. Aš nežinau kur. Trečiadienį, spalio 31 dieną, Polė atėjo į darbą kaip paprastai. Ji pasiprašė per pietų pertrauką išleisti į miestą, ir aš sutikau. Ji taip pat pasisiūlė man šio to nupirkti. Išvažiavo savo automobiliu apie 12.30. Nemačiau jos iki trečios valandos, kuomet pastebėjau jojančią aukštutiniu lauku. Po kelių valandų pro virtuvės langą pamačiau ją grįžtant ir nuėjau į arklides pasikalbėti. Polė paaiškino, kad negavo to, ko man reikėjo. Jaučiausi labai nusivylusi, nes galėjau pati nuvažiuoti į miestą, jeigu būtų anksčiau pasakiusi. Dėl to mes šiek tiek susiginčijome. Ji išėjo nebaigusi darbo arklidėse, skųsdamasi skaudančia galva. Paskutinį kartą mačiau ją gyvą apie 17.30. Kitą rytą Polė turėjo pradėti darbą septintą, bet apie devintą pastebėjau, kad žirgai dar neišvesti į galinį lauką, todėl nuėjau pasižiūrėti, kas nutiko. Polės nebuvo. Žirgai atrodė gerokai sunerimę, nes paprastai iki aštuntos jie gauna pusryčius. Aš juos pašėriau ir išleidau į lauką. Tuomet nuėjau į „Aure“ sodybą pažiūrėti, kur ji dingusi. Kol iki ten nuėjau, matyt, jau buvo 9.30. Pastebėjau, kad Polės automobilis stovi įprastoje vietoje prie galinių namo durų, kurias mes naudojame kaip pagrindinį įėjimą, nes jos arčiau kelio. Durys buvo plačiai atdaros. Jos atsiveria į virtuvę, ir aš pamačiau ten kraujo. Kelis kartus šuktelėjau, bet atsakymo neišgirdau. Labai išsigandau. Per virtuvę nuėjau iki laiptų. Durys į koridorių nebuvo visiškai uždarytos, bet man reikėjo jas pastumti, kad galėčiau įeiti. Ant grindų pamačiau kūną, kurį atpažinau kaip Polės Lukars iš sudėjimo ir plaukų spalvos. Grįžusi į virtuvę paskambinau telefonu 999. Nepastebėjau, ar nieko netrūksta namuose, ir nepažįstu nieko, kas būtų norėjęs nužudyti Polę.			
4 dalis — Parašai			
LIUDYTOJAS (Felisitė Meitland)		ATSAKINGAS PAREIGŪNAS (S. Holends, detektyvė seržantė 10194)	